

எத்தனை கேட்டாலும் போதும் என்பதே இல்லை, எனோ இப்படி ஆச்சே

இன்னிசையும் குழல் ஊதி யதுகுலமொடு உரவாடும்

தன் நிகரில்லாத ராஜகோபால ஸ்வாமி

அரிவெனும் நந்தவனமலர்ந்த மாமலரே, அருளுகர்ந்த நருமணமே

மனமலைந்து மகரந்தம் தனை நாடி வரும்

பண்ணுகர்ந்த கருவண்டெனும் தீங்குழலே, குழலிசையே

அரவேரி நடமாடும் அரசே, என்னுயிரே உன் புகழ் (எத்தனை)

கண்ணை திறந்தால் ரூபம், காதை திறந்தால் கானம்

காற்றை நுகர்ந்தால் துளப கந்தம் ஆனந்தம்

விண்ணை நோக்கினால் வண்ணம், விண் மதியை நோக்கினால் கன்னம்

வேரெங்கும் போகாது என் எண்ணம், அது திண்ணம் (அரிவெனும்)

முத்தார மணியாடி மோன எழிலைக்கொள்ளும்

முன்போகும் கன்று கூட தன்னை மறந்து துள்ளும்

அத்தைக்கண்ட மனமோ ஆனந்த எழிலக்கொள்ளும்

ஆனாலும் உன் கதையால் ஆகாதெது சொல்லும்(அரி)